

GONIEC CZESTOCHOWSKI

DZIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI

GLORIA IN EXCELSIS DEO!...

„Chwała Panu na wysokościach” — ogłasza dziś o północy dzwony kościelne hejnał radosny, głoszący światu symboliczną nowinę narodzenia Odkupiciela ludzkości. Tak dzisiaj, jak i przed wiekami wszystkie narody cywilizowane obchodzą uroczystie święto Bożego Narodzenia, bowiem jak słusznie orzekł jeden z myślicieli współczesnych cywilizacja, w prawdziwym tego słowa znaczeniu, sięga tak daleko, jak daleko sięgnął posiew nauki Chrystusowej.

Ideał Sprawiedliwości, Braterstwa i Pokoju, który wspaniał przed ludzkością w boskim Słowie Chrystusa, daleki jest wciąż jeszcze od urzeczywistnienia. I zapewne nigdy na tym padole płączu w pełni urzeczywistniony nie będzie. Droga, którą szedł Syn Boży, dźwigając swój krzyż Zbawiciela, dostępna jest tylko dla niewielu wybranych, a i ci nie liczni, na siły zdani zwycięzca, nie mogą marzyć o wzniesieniu się na szczyty, które osiągnął przed wiekami Ten, który za całą ofiarował się ludzkość.

Jesteśmy tylko ludźmi, jakkolwiek Bożą oświeceni Myślą. Najdoskonalsi z pośród nas tylko korzyć się mogą u stóp Chrystusa; najzarliwsi z pośród nas spalać się tylko mogą w miłości ku Niemu; nikt nie zdoła przeboleć tyle, ile On przeboleł; nikt tyle umiłować, ile On — swą męką krzyża — umiłowalił.

Przykazania miłości Chrystusowej świecą oczom naszym, jak zorze cnoty nadziejskiej, wiecznie pojącej serce nasze tęsknicą i wiecznie niedoścignioną.

A przecież biada tym, w których zorze te, choćby na chwilę, zbledną lub zagasną!

Człowiek lub naród, który od ideałów chrześcijaństwa się odwróci, straszliwą karą płaci za to odstęstwo.

Ludzie, którzy zrywają duchowy związek z Ewangelią wyzbywają się najszczytniejszych pierwiastków człowieczeństwa, zrywają najczystsze, najpiękniejsze struny duszy i serca.

W każdym z nas w obrębie ducha naszego tyle jest wartości moralnej, tyle wartości człowieczej, ile padło weń zdrowych ziarn z siejby Chrystusowej.

Czuwajmy więc nad tem, aby ziarn nauki Zbawiciela, którego przyjęcie na świat tak uroczysto dziś obchodzimy, nie zagłuchły w gęstwinie chwastów samolubnych.

Pamiętajmy o tem, że Polska, gdy była na dnie niedoli, gdy jeszcze jarzmo wrażeń dźwiżyła, moc i otuchę wytrwania czerpała stąd, że w swoim wieniec ciemnym widziała odbłask Golgoty Chrystusowej.

O ileż głębiej, o ileż mocniej winniśmy czuć się zespoleni z Chrystusem, dziś, gdy wyjarzmiona i wolna Ojczyzna nasza stała się nowym do wodom Sprawiedliwości, rządzącej Światem Historji!

Jakże bardzo nam potrzeba dzisiaj wiary w to, co życiem i zgonem swoim uswięcił Syn Ciesli z Nazaretu!

Jak bardzo potrzeba nam, skłóconym między sobą, daru miłości i przebaczenia!

Jak bardzo nam potrzeba czucia dla niedoli ubogich, wydziedziczonych i cierpiących!

Jak wiele wyrozumiałości dla bliźniego, jak wiele miłości, aby nie ulec w walce z krzywdą społeczną i uciskiem człowieka przez człowieka!

Data, w której żyjemy, jest wielką datą budowania i rozbudowywania Ojczyzny: ślubujmy-ż sobie dziś, w tym uroczystym dniu wigilijnym budować ją na fundamentach

wskazanych przez Boskiego Budowniczego: budujmy w Prawdzie, w Zgodzie i w Miłości.

Gdy wzniesiemy naszą Rzeczpospolitą na opoce braterstwa, na solidarności, na potęgę nieskazitelnych rąk i czystych nieubogich

sumień, nie przemogą jej bramy nie przyjacielskie.

Gdy nadejdzie wieczór, zebrani przy stole wigilijnym, dzielimy się opłatkiem z tą samą wiarą i powagą, z jaką lamalibyśmy się chlebem braterstwa w obliczu Dzieciątka Bożego!...

A wówczas wysłannik niebieski poniesie przed tron Zbawiciela Dobrą Nowinę od narodu, który przetrawił Golgotę męczeństwa i zmarł w chwale do niedośćlego bytu pod znakiem krzyża i nauki Chrystusa.

Niechże więc jak Polska duża i szeroka, od gór Karpackich po sine wody Bałtyku zabrzmi dziś z milionów piersi ludu polskiego uroczysty hymn radości: „Chwała Panu na wysokościach o na ziemi pośród ludziom dobrej woli”... R.

GDY BÓG SIĘ RODZI

Jakież blask złoty w dali się promieni,
Jakież dziś inny, a urodzi świat...
Za „Gwiazdą Magów” daśmy uścisnieni,
Za „Gwiazdą Magów” — tam, w ślad!
Choć noc grudniowa kirem nas przyciągnie,
Miłość rozedrze kór, do jasnych smug;
Sięgnie i „Gwiazdą Magów” nam zabłyśnie
I nam się Narodzi Bóg!
O duchu męstwa wnieć miłości płomien
Tam — gdzie niezgoda tleje, a o próg
Stajenki uderz czołem! — gwiazdy promieni

Splynie na ciebie — tam Bóg!
W nieustającej szarpanie rozterce,
W gładniowych tęsknot upowitło mgły,
Do śmierci smutne — wnieć się słabe serce
Bóg rodzi się! — spojrz przez łzy,
W słonecznych blasków bezbrzeżnej
powodzi
Rozbrzmiewa hymnem złotoskrzydły chór,
„Na Wysokości Chwała! — Bóg się rodzi!”
Harł dźwięki i azelet piór.
Od siedzięb ludzkich, z lasu, łąki, roli
Płynię pastuska piesz na ziółka próg:

„Pokój na ziemi ludziom dobrej woli!”
Wszak on — małych jest Bóg!
Nad mgłą zwątpienia zniechęcenia pieśnią
Zabłyśnie gwiazda stu tęczyowych barw...
O niech i polskie serca będą pieśnią,
A usta — jedną z harf...
Nie przyćmi „Gwiazdy” piekło blaski
złotych gwiazd...
Nie zgłuszy pieśni żadna ludzka moc;
„Na Wysokości Chwała!” — a na ziemi
O święta potrzyknąć noc!
Bożymir.

W noc cudów

I znów jesteśmy o rok dalej od wielkiej chwili, w której gdzieś w odległej od nas krainie zabłysnęła na nieboskronie gwiazda zwiastująca przyjściu na świat Tego, by głosić ludziom szczytne i święte zasady Miłości, by za tę naukę dać życie.

Przeniemy się na chwilę mocą wyobraźni w te odległe czasy, zajrzyjmy pod niski dźwirawy dach Stajenki Betlejemskiej.

Oto kłęczą Święta Niewinność nad Niemowłociem, utula Jego drzące ciałko i tuli do serca. I cicha była chwila, jak ciche było życie Matki i Syna. Nie grały trąby, ni dzwoniły tamtamy.

Jedynym świadkiem tego zdarzenia byli pastusi cisi i prości o sercu jagniat. Z tej zbitej gromadki wysuwa się jakiś chłopczyzna o jasnych jak len włosach i jak chaber oczach i kłeka przed Czystą Dziewicą, tuląc swe usta do stóp przejasnych bielszych ponad lilje.

I uśmiechnęło się doń Dzieciatko, wskazując oczkami mu Swą Matkę, a Panna bez zmyślenia złożyła przeczysną rączkę na głowie chłopczyzny, przytulając ją do siebie.

Czemuż to Dziecię — co było przyobiecane Patriarchom, przepowiedziane przez Proroków, przychodzi na świat w stajence a nie porlirowych pałacach?

I jakaż to stajenka? Nie taka, jaką budują moiżni tego świata dla swych faworytów, co mają biegać po różnych torach, by zbierać dla panów swych strugi złota.

Czemuż nie strojno i gwarno wokół Niego? Czemuż miast dworzan, ma Ośia i Woła za towarzyszőw? Bo świat jest stajnią, gdzie rzeczy najpiękniejsze najczęściej boskie piekielną metodą przerabiają w brud. Bydłęta nieme świadki Narodzin Pana były świętsze od Bydła — Ludzi, krzyżowników z Golgoty. Pierwsze swym oddechem rozgrzewały członki Świętego Ciała; drugie zaś za perły Boskiej nauki pozabawiły Go życia.

Syn człowieczy miał za kółkę złób, w którym wierzę przeżuwa sędne kwiecie Wiosny.

Śmiertelnemu Królowi nad wiekami oddają cześć Zwierzęta, Pastusze, Magowie — pierwiastki bytu ludzkiego: Natura, Lud i Wiedza. Ci ostatni składają ofiary. Złoto — by spełnić nakaz ewangeliczny: sprzedaj, co masz i rozdaj ubogim; Kadzidło — bo skończyła się ich ofiara bo nadeszło Nowe Przymierze; Mirrę — bo wiedzą że Dzieciatko umrze, a Matka Jego potrzebować będzie wonności.

Staroświeckim zwyczajem w wieczór ten tajemniczy łamiemy się oplatkiem, eucharystją chleba powszedniego.

W chwili tej uroczytej złożmy w duchu Dzieciatku ślub, że oddać będzie świat ten ogrodem, pełnym wonności Jego nauki.

Stanisław Wojtasik.

Dorocznym zyczyciam w dniu Narodzenia Zbawiciela przesyłamy wszystkim Czytelnikom i Przyjaciółom naszego pisma jak najserdeczniejsze życzenia: „Wesołych Świąt”. Oby pod wpływem uscho-dzącej zstąpił Gwiazdy Betlejemskiej nastąpiło nowe zespolenie serc i dusz w naszym narodzie na chwałę odrodzonej Ojczyzny.

NA NA WSI

Wiosna waleka z szalonym murem... Jak donoszą z Chicago, Chicago...

pensji, wynoszącej zaledwie sto kilkadziesiąt złotych miesięcznie. Bardzo też często ochroniarce...

cia zupełnie niezależnego. Było rzeczą wadliwą, iż w przeszłym życiu księżnej kryje się jakaś tajemnica.

ces'księżnej Nikitiny, który obudził niewątpliwie bardzo wielkie zainteresowanie. Z dziedziny mody Jakże kapelusiki są najmodniejsze?

ca powstańców w Epirze. 7) Miasto w Niemczech, 8) Sprawa krążąca o portretu Stanisława Augusta z Muzeum w Toruniu, 9) Mieszkańcy piekła w jez. piartwym, 10) Prorok izraelski, 11) Bóg o pięciu twarzach, czczony na Rugii, 12) Odstępca w jez. greckim, 13) Rzeka w Ameryce, 14) Niedowiaręk, 15) Półwysep w północno-wschodniej części wyspy Rugii, 16) Włókno, znaczący, 17) Wzrost urojona niedorozwinięta, 18) Kopiec graniczny nieosiadany, 19) Członkowie wolnego stanu wiejskiego u Rusów i Słowian polabskich, w czasach plemiennych państw słowiańskich, 20) Upoważnienie do biskupa lub administratora.

Kalendarz „Gońca Czeszochowskiego” na 1929 rok

Calendar grid for 1929 showing days of the month, religious holidays (e.g., Wielkanoc, Boże Ciało), and names of saints or feast days.

Wielkie klasztoru w U... Ollwie pod Gładstkiem na wybrzeżu morza Bałtyku z zawarcia tam w 1660 r. pokoju w wojny szwedzkiej, założony został p zed 750 laty przez zakon... W roku 1926 słynny ten klasztor podzieleny został do godości Katedry.

Continuation of the calendar grid for 1929, covering the months of Lipiec, Sierpień, Wrzesień, Październik, Listopad, and Grudzień.

